

— Избави Боже, па и кокалитѣ болятъ, — рече Степаничъ.

Той влѣзе вжтрѣ, отърси снѣга, почна да се изтъргва, за да не уцапа дѣскитѣ, а самъ едва се държи на нозѣ.

— Не се изтривай. Азъ ще очистя. Мини, та седни! На, пийни си чаецъ.

И Авдеичъ налѣ двѣ чаши и подаде на гостенина, а своята излѣ въ чинийката и взе да духа.

Степаничъ изпи чашата си, обърна я и почна да благодари. А вижда се, че му се иска още.

— Пий още единъ, — казва Авдеичъ и налива и нему и на себе си. Пие Авдеичъ туку поглежда къмъ улицата.

— Да не чакашъ нѣкого? — пита Степаничъ.

— Срамно е и да ти кажа кого чакамъ. Чакамъ, не чакамъ, а западна въ душата ми една дума. Видѣние ли бѣ или друго — самъ не зная. Вишъ, братко, каква е работата: чета вчера въ Евангелието за нашия Татко Христосъ, какъ страдалъ, какъ ходилъ по земята. Чувалъ си нали?

— За чуване чувалъ съмъ, но азъ съмъ простъ човѣкъ, не знамъ да чета, — отговори Степаничъ.

— Та чета, думамъ ти, за онуй дѣто Той ходилъ по земята. Чета, знаешъ, какъ отишълъ при фарисея, който не го посрѣщналъ. Та чета, ти казвамъ, братко, снощи за туй и си мисля: какъ тѣй да не прѣчака Татко Христосъ! Да се падне менѣ напримѣръ или другиму какъ би го приелъ! Мисля си и съмъ задрѣмалъ. Дрѣмя, братко, и чувамъ нѣкой ме зове: събуждамъ се — и сѣкашъ нѣкой ми шѣпне: „очаквай, казва, утрѣ ще дойда“. И два пжти подъ редъ. И, не ще повѣрвашъ, влѣзе ми туй въ ума, и се Го очаквамъ.